

Náklady zdravotní pojišťovny

Náklady, které zdravotní pojišťovna vynaložila na zdravotní péči poskytnutou svému pojištěnci formou úhrady zdravotních výkonů zdravotnickému zařízení, ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 věty první zákona č. [48/1997](#) Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění účinném do 31. 5. 2008, nejsou náklady spojenými s léčením, za které je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen podle § 193 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/1965, zákoník práce, účinného do 31. 12. 2006, poskytnout náhradu zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz. Zdravotní péče je osobám účastným zdravotního pojištění poskytována bezplatně; úhrady za výkony zdravotní péče neplatí zdravotnickým zařízením pacient, nýbrž zdravotní pojišťovna, jejímž je pacient pojištěncem. Jde tudíž v konečném důsledku o náklady zdravotní pojišťovny. V souladu s tím ustanovení § 55 odst. 1 ZVZP zakládá zdravotní pojišťovně specifické právo na jejich náhradu od třetích osob coby náhradu škody. Povinnost třetí osoby, která pojištěnci zdravotní pojišťovny zaviněně způsobila poškození na zdraví nebo smrt, nahradit této zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči, proto je v případě, že mezi třetí osobou a pojištěncem jde o vztah zaměstnavatele a zaměstnance a že k poškození na zdraví pojištěnce došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, obsahem jiného závazkového vztahu, než je (zpravidla souběžně vzniklý) pracovněprávní vztah z odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vzniklou u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním pracovním úrazem podle § 190 odst. 1 zákoníku práce. Protože § 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. zakládá zaměstnavateli právo na pojistné plnění právě jen v případě, že zaměstnavateli vznikne povinnost nahradit škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce, na povinnost zaměstnavatele, jenž je zároveň tzv. třetí osobou ve smyslu § 55 odst. 1 věty první ZVZP, nahradit podle tohoto ustanovení zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči poskytnutou zaměstnanci a hrazenou ze zdravotního pojištění, se tudíž zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nevztahuje.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 23 Cdo 3078/2021-89 ze dne 8.12.2022)

Nejvyšší soud rozhodl ve věci žalobkyně Š. S., sídlem v XY, zastoupené Mgr. J.Ú., advokátem se sídlem v Č.B., proti žalované Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, sídlem v P., zastoupené Mgr. I.S., advokátkou se sídlem v P., o zaplacení 88 491 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 29 C 192/2020, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2021, č. j. 20 Co 185/2021-75, tak, že dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2021, č. j. 20 Co 185/2021-75, se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. V posuzované věci se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 88 491 Kč s úrokem z prodlení jako pojistného plnění z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání.

2. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 22. 2. 2021, č. j. 29 C 192/2020-54, žalobu zamítl a

přiznal žalované náhradu nákladů řízení.

3. Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

4. Odvolací soud vyšel z těchto skutkových zjištění:

a) Dne 31. 12. 2005 v 16:20 došlo při pracovní cestě zaměstnanců žalobkyně převážným zaviněním řidiče k dopravní nehodě vozidla XY, jehož vlastníkem byl V. Š. a provozovatelkou žalobkyně. Při autonehodě byl těžce zraněn spolujezdec K. Š. (dále jen „poškozený“).

b) Zdravotní pojišťovna poškozeného vynaložila na nákladech jeho léčení celkem částku 176 980,02 Kč, z níž jí bylo (s přihlédnutím ke spoluzavinění poškozeného) Českou kanceláří pojistitelů (dále též jen „ČKP“ či „Kancelář“) z garančního fondu zapláceno 88 491 Kč.

c) Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2018, č. j. 12 C 55/2018-114, byla žalobkyni a V. Š. uložena povinnost zaplatit ČKP společně a nerozdílně částku 88 491 Kč z titulu regresního nároku podle § 24 odst. 9 zákona č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“).

d) Žalobkyně tuto povinnost (včetně náhrady nákladů řízení) splnila dne 1. 2. 2019.

e) Dne 11. 10. 2019 vyzvala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žalovanou k úhradě částky 88 491 Kč. Žalovaná však odmítá částku uhradit.

5. Odvolací soud dospěl ve shodě se soudem prvního stupně k závěru, že žaloba není důvodná. Argumentoval, že pro odlišnost skutkové i právní situace se ve věci neuplatní závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 (jenž je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, dostupný na jeho webových stránkách), přijaté ve sporu, v němž se pozůstalí po zemřelém zaměstnanci domáhali náhrady škody podle zákoníku práce [tj. zákona č. 65/1965, zákoník práce, účinného do 31. 12. 2006 (dále jen „zákoník práce“)], a současně požadovali posoudit uplatněný nárok podle § 427 a násl. občanského zákoníku [tj. zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“ či „obč. zák.“)], což Nejvyšší soud odmítl s odůvodněním, že odpovědnost zaměstnavatele, přicházejícího v úvahu jako jediného odpovědného subjektu, se posoudí výlučně podle zákoníku práce.

6. Odvolací soud konstatoval, že žalobkyně byla odsouzena k plnění předmětné částky Kanceláři z titulu jejího regresního nároku podle § 24 odst. 9 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (ve skutečnosti bylo rozhodné znění účinné do 31. 3. 2006, poznámka Nejvyššího soudu). Vysvětlil, že tento originární nárok ČKP není nárokem zaměstnance na náhradu škodu na zdraví podle zákoníku práce, za který by žalobkyni příslušelo pojistné plnění podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání. Žalobkyně v daném případě poškozenému z titulu pracovního úrazu nic nehradila a na tom nemůže nic změnit její snaha „převrátit“ předchozí skutkový děj a závěry soudního rozhodnutí s poukazem na to, že její zaměstnanec neměl právo žádat na škodu, vzniklou mu při předmětné dopravní nehodě, plnění z garančního fondu ČKP. Poškozený zaměstnanec žalobkyně však nepochybně toto právo měl, neboť mu je v důsledku způsobení škody provozem vozidla bez zákonného pojištění odpovědnosti přiznává § 24 odst. 2 písm. b) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Částku 88 491 Kč z titulu náhrady nákladů léčení ostatně ČKP nehradila poškozenému, ale na podkladě § 55 odst. 1 zákona č. [48/1997](#) Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“ či „ZVZP“), jeho zdravotní pojišťovně. Z toho je

podle odvolacího soudu patrné, že úvahy žalobkyně o „jednotě“ její odpovědnosti za škodu, utrpěnou jejím zaměstnancem při předmětné dopravní nehodě, jsou nepřipadné. Odvolací soud uzavřel, že na plnění žalobkyně na regresní nárok ČKP se pojištění žalobkyně za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání nevztahuje.

II. Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu, podle obsahu dovolání však jen ve výroku o věci samé, napadla žalobkyně dovoláním.

8. Přípustnost dovolání dovolatelka spatřuje v první řadě v tom, že odvolací soud nesprávně vyřešil otázku v rozhodovací praxi odvolacího soudu doposud neřešenou, a to „zda zaměstnavatel má právo požadovat z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou pracovním úrazem pojišťovně úhradu toho, co sám zaplatil České kanceláři pojistitelů, která totožnou částku předtím vyplatila poškozenému zaměstnanci, resp. jeho zdravotní pojišťovně, na náhradu škody na zdraví, kterou zaměstnanec utrpěl na pracovní cestě při dopravní nehodě, kterou výlučně způsobil zaměstnavatel“. Současně namítá, že odvolací soud se odchytil od právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 (uveřejněném v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, pod č. C 8258).

9. Z uvedeného judikátu dovolatelka dovozuje, že jediným povinným subjektem vůči poškozenému byla ona coby zaměstnavatel a její odpovědnost za pracovní úraz vylučuje odpovědnost provozovatele vozidla ve smyslu občanského zákoníku. Pokud proto ČKP plnila poškozenému jakékoli částky na náhradu škody na zdraví, včetně zde projednávaných nákladů léčeni, činila tak bez právního důvodu a poskytla poškozenému plnění, ke kterému byla ze zákona povinna pouze dovolatelka. Jedná se tedy o plnění dluhu za jiného, nikoli o platbu dle zákona č. [168/1999](#) Sb. zakládající speciální postih. Jestliže dovolatelka hradila uvedené platby Kanceláři, pak hradila to, co by jinak měla hradit přímo poškozenému, neboť se jedná obsahově o tentýž nárok, a jsou splněny předpoklady pro aplikaci § 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Pokud odvolací soud dovozuje nesplnění těchto předpokladů z toho, že neplnila přímo, pak se jedná pouze o jiné platební místo totožné náhrady škody.

10. Dovolatelka navrhuje, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

11. Žalovaná ve vyjádření k dovolání navrhuje jeho zamítnutí. Poukazuje na to, že nárok ČKP na náhradu za plnění z garančního fondu je postižným nárokem, který nemá povahu náhrady škody, ale je sankcí za to, že k vozidlu nebylo sjednáno povinné pojištění odpovědnosti z jeho provozu. Originární povaha tohoto nároku pak znamená, že nejde o nárok zaměstnance na náhradu škody na zdraví podle zákoníku práce, za který by žalobkyni příslušelo pojistné plnění podle § 9 až 12 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Účelem pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou pracovním úrazem nebo nemocí z povolání není, aby sanovalo nároky vzniklé porušením zákonné povinnosti pojistit provozované vozidlo pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou jeho provozem.

III. Přípustnost dovolání

12. Vzhledem k datu vydání rozhodnutí odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 1. čl. II přechodných ustanovení části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (dále jen „o. s. ř.“).

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Otázku, „zda zaměstnavatel má právo požadovat z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou pracovním úrazem po pojišťovně úhradu toho, co sám zaplatil České kanceláři pojistitelů, která totožnou částku předtím vyplatila poškozenému zaměstnanci, na náhradě škody na zdraví, kterou zaměstnanec utrpěl na pracovní cestě při dopravní nehodě, kterou výlučně způsobil zaměstnavatel“, odvolací soud neřešil a neměl důvod řešit, jestliže vzal za prokázané, že Kancelář neposkytla plnění poškozenému zaměstnanci, nýbrž jeho zdravotní pojišťovně.

15. Dovolání je však přípustné pro řešení otázky, „zda zaměstnavatel má právo požadovat z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou pracovním úrazem po pojišťovně úhradu toho, co sám zaplatil České kanceláři pojistitelů, která totožnou částku předtím vyplatila zdravotní pojišťovně poškozeného zaměstnance na náhradě škody na zdraví (ve smyslu náhrady nákladů vynaložených na zdravotní péči poskytnutou tomuto zaměstnanci a hrazenou ze zdravotního pojištění), kterou zaměstnanec utrpěl na pracovní cestě při dopravní nehodě, kterou výlučně způsobil zaměstnavatel“, neboť jde o otázku hmotného práva, na jejímž řešení napadené rozhodnutí závisí a v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud explicitně vyřešena nebyla.

IV. Důvodnost dovolání

16. Důvodné dovolání není, neboť odvolací soud řešil otázku, pro niž bylo dovolání shledáno přípustným, správně (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

17. Při posouzení důvodnosti žaloby bylo třeba aplikovat právní předpisy účinné v době, kdy došlo ke škodě na zdraví poškozeného, tj. dne 31. 12. 2005.

18. Podle § 190 odst. 1 zákoníku práce došlo-li u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou zaměstnavatel, u něhož byl zaměstnanec v době úrazu v pracovním poměru.

19. Podle § 193 odst. 1 písm. c) zákoníku práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu (mimo jiné) za účelně vynaložené náklady spojené s léčením.

20. Podle § 2 vyhlášky ministerstva financí č. [125/1993](#) Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, má zaměstnavatel právo, aby za něho pojišťovna příslušná podle § 1 vyhlášky nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce (odstavec 1 věta první). Pojistnou událostí je vznik povinnosti zaměstnavatele nahradit škodu podle odstavce 1 (odstavec 2 věta první).

21. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zákona o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (jež platilo též v rozhodné době), pojištěnec má právo na zdravotní péči bez přímé úhrady, pokud mu byla poskytnuta v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

22. Podle § 55 odst. 1 věty první zákona o veřejném zdravotním pojištění, ve znění účinném do 31. 5. 2008, má příslušná zdravotní pojišťovna právo na náhradu škody vůči třetím osobám, jestliže vynaložila náklady na péči hrazenou ze zdravotního pojištění v důsledku jejich zaviněného protiprávního jednání vůči osobám účastným zdravotního pojištění.

23. Již v rozsudku ze dne 15. 9. 1999, sp. zn. 2 Cdon 2079/97, uveřejněném pod č. 30/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud vysvětlil v poměrech právní úpravy veřejného zdravotního pojištění účinné do 31. 3. 1997, že náklady, které zdravotní pojišťovna vynaložila na léčení poškozeného formou úhrady zdravotnických výkonů zdravotnickému zařízení, nejsou náklady spojenými s léčením ve smyslu ustanovení § 449 odst. 1 a 3 obč. zák. a nárok zdravotní pojišťovny na náhradu škody podle § 20a zákona č. [550/1991](#) Sb., o všeobecném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (podle jehož první věty má příslušná zdravotní pojišťovna právo na náhradu škody vůči třetím osobám, jestliže vynaložila náklady na péči plně nebo částečně hrazenou zdravotním pojištěním v důsledku jejich zaviněného protiprávního jednání vůči osobám účastným zdravotního pojištění), není nárokem na náhradu škody na zdraví poškozeného podle občanského zákoníku.

24. Při výkladu ustanovení § 55 odst. 1 věty první zákona č. [48/1997](#) Sb., o veřejném zdravotním pojištění, pak Nejvyšší soud dovedl v rozsudku ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1113/2002, že zdravotní péče se osobám účastným zdravotního pojištění poskytuje zásadně bezplatně a pojištěný zdravotnickému zařízení platí pouze za ty zákonem vymezené výkony, které jsou poskytovány za plnou nebo částečnou úhradu. Za výkony zdravotní péče poskytované bez přímé finanční úhrady získává zdravotnické zařízení odpovídající úhradu od zdravotní pojišťovny, jejímž je pojištěncem Ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. [48/1997](#) Sb. upravuje právo zdravotní pojišťovny požadovat od třetí osoby, která jejímu pojištěnci zaviněně způsobila poškození na zdraví nebo smrt, náhradu nákladů vynaložených na jeho ošetření a léčení. Jde o právo na náhradu škody, vyplývající ze speciálního předpisu. Zákonným předpokladem vzniku nároku zdravotní pojišťovny podle tohoto ustanovení je, že pojišťovna uhradila ze zdravotního pojištění náklady na péči o svého pojištěnce, které vznikly jako důsledek zaviněného protiprávního jednání třetí osoby proti němu. Je třeba vycházet z toho, že povinnost zdravotní pojišťovny zaplatit svému smluvnímu zdravotnickému zařízení náklady péče poskytnuté jejímu pojištěnci je plněním její zákonné povinnosti (srov. § 13 zákona č. [550/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), která existuje bez ohledu na to, z jakého důvodu byla léčebná péče jejímu pojištěnci poskytnuta, zda šlo o léčení následků úrazu či jiného poškození zdraví způsobeného zaviněným protiprávním jednáním třetí osoby nebo následkem jiné události. Ustanovení § 55 zákona č. [48/1997](#) Sb., které je ve vztahu k ustanovením obč. zák. o náhradě škody speciální normou, zakládá zdravotní pojišťovně specifické právo požadovat náhradu škody od třetích osob za náklady vynaložené na péči hrazenou zdravotním pojištěním, které vznikly v důsledku jejich zaviněného protiprávního jednání vůči osobám účastným zdravotního pojištění. K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil též např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2625/2006.

25. V rozsudku ze dne 18. 5. 2005, sp. zn. 25 Cdo 670/2005, uveřejněném pod č. 49/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a shodně v již citovaném rozsudku sp. zn. 25 Cdo 2625/2006 Nejvyšší soud uzavřel, že jestli ten, kdo způsobil škodu při plnění pracovních či služebních úkolů nebo v souvislosti s tím, porušil právní povinnost zaviněně, přičítá se zavinění té právnické či fyzické osobě, která namísto přímého škůdce odpovídá za škodu a která je tak povinna i k náhradě nákladů zdravotní pojišťovny ve smyslu zvláštního ustanovení § 55 ZVZP.

26. V rozsudku ze dne 29. 4. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3845/2019, pak Nejvyšší soud uvedl, že rozsah odpovědnosti zaměstnavatele za škodu nebo nemajetkovou újmu vzniklou pracovním úrazem nemá žádný vliv na rozsah jeho povinnosti (jako třetí osoby) k náhradě vůči zdravotní pojišťovně podle § 55 odst. 1 ZVZP.

27. Ve světle citovaných judikatorních závěrů zcela zjevně neobstojí samotný základ konstrukce, jejímž prostřednictvím dovolatelka prosazuje nárok na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání.

28. Náklady, které zdravotní pojišťovna vynaložila na zdravotní péči poskytnutou svému pojištěnci formou úhrady zdravotních výkonů zdravotnickému zařízení, ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 věty první zákona č. [48/1997](#) Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění účinném do 31. 5. 2008, nejsou náklady spojenými s léčením, za které je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen podle § 193 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/1965, zákoník práce, účinného do 31. 12. 2006, poskytnout náhradu zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz. Zdravotní péče je osobám účastným zdravotního pojištění poskytována bezplatně; úhrady za výkony zdravotní péče neplatí zdravotnickým zařízením pacient, nýbrž zdravotní pojišťovna, jejímž je pacient pojištěncem. Jde tudíž v konečném důsledku o náklady zdravotní pojišťovny. V souladu s tím ustanovení § 55 odst. 1 ZVZP zakládá zdravotní pojišťovně specifické právo na jejich náhradu od třetích osob coby náhradu škody. Povinnost třetí osoby, která pojištěnci zdravotní pojišťovny zaviněně způsobila poškození na zdraví nebo smrt, nahradit této zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči, proto je v případě, že mezi třetí osobou a pojištěncem jde o vztah zaměstnavatele a zaměstnance a že k poškození na zdraví pojištěnce došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, obsahem jiného závazkového vztahu, než je (zpravidla souběžně vzniklý) pracovněprávní vztah z odpovědnosti zaměstnavatele za škodu vzniklou u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním pracovním úrazem podle § 190 odst. 1 zákoníku práce.

29. Protože § 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. zakládá zaměstnavateli právo na pojistné plnění právě jen v případě, že zaměstnavateli vznikne povinnost nahradit škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce, na povinnost zaměstnavatele, jenž je zároveň tzv. třetí osobou ve smyslu § 55 odst. 1 věty první ZVZP, nahradit podle tohoto ustanovení zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči poskytnutou zaměstnanci a hrazenou ze zdravotního pojištění, se tudíž zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nevztahuje.

30. V rozsudku sp. zn. 21 Cdo 1084/2009, na který dovolatelka odkazuje, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v případě, že se zaměstnanec v občanském soudním řízení domáhá náhrady škody způsobené pracovním úrazem, a nepřichází-li v úvahu kromě zaměstnavatele jiný odpovědný subjekt z téže škodné události, lze uplatněný nárok zaměstnance na náhradu škody posoudit jen podle příslušných ustanovení zákoníku práce o odškodňování pracovních úrazů. Není třeba podrobně rozebírat, že v poměrech zde souzené věci se tento závěr neuplatní a odvolací soud se od tohoto rozhodnutí neodklonil (odklonit nemohl).

31. Vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. (tzv. zmatečnosti), ani jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž dovolací soud přihlíží v případě přípustného dovolání z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), nebyly dovolatelkou namítány a dovolací soud je ani z obsahu spisu neshledal.

32. Protože rozhodnutí odvolacího soudu je ve výroku o věci správné, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání žalobkyně podle § 243d odst. 1 písm. a) zamítl.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)